

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๘ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๓๙

อยากให้อัดเสียงพระพุทเจ้าไว้

อยากให้อัดเสียงพระพุทเจ้าไว้ละ สมัยก่อนไม่มีเครื่องอัดเสียง ไม่มีเทป ไม่มีเครื่องอัดเสียงพระพุทเจ้าเอาไว้ เขาทำไม้หรือย้อนหลังไปดูเสียงพระพุทเจ้าไว้ อัดมา เสียงพระพุทเจ้าสอนโลกท่านสอนอย่างไร ท่านจะสอนอย่างคนธรรมดาเราไม่ได้ พระพุทเจ้า เพราะความรู้ของพระพุทเจ้าไม่ใช่ความรู้เหมือนคนธรรมดา เป็นความรู้ที่เลยโลกเลยสงสารไปทุกด้านทุกมุม อยู่เหนือโลก การสอนจะให้สอนแบบโลก ๆ สอนกันนี้ไม่ได้ อะไรที่จะผิดจะร้อนจะเด็ดหัวกิเลสให้ขาดสะบั้นไปละ นั่นละธรรมพระพุทเจ้าจะออกจุดนั้นจุดนั้นจุดนั้น ไม่ได้ เทศน์ธรรมดานี้เป็นไปไม่ได้ เรายังเชื่อ เอ ! เรายังตัวเท่าหนูมันยังคันฟัน อยากกัดคนไปนู่นแ่นะ มันไม่ถึงใจนี่ เทศน์นะ บางทีไม่ถึงใจ นี่อยากกัดคนไปเรื่อย นี่พระพุทเจ้าท่านจะเป็นยังไง นั่น! เพราะท่านเห็นทุกสิ่งทุกอย่างหมด นำเอาสิ่งที่รู้ที่เห็นที่เป็นมาบอกแล้วมันยังหลับตาอยู่ พวกเราปิดหูอุดหู ฟังอยู่เรื่อยนะ พวกบ้านี้ เราอยากพูดอย่างนั้น แต่เราไม่ได้พูดให้ทางนี้ฟัง เราพูดให้ปากแม่น้ำโขงฟังต่างหากนี่นะ ใครอย่าฟังก็แล้วกัน

ไม่มีอะไรที่จะแยกคายลิกซึ่ง ยิ่งกว่าพระโอวาทคำสั่งสอนของพระพุทเจ้าที่ออกไปจากศาสดาองค์เอกละ เทศน์นี้เราอย่างว่าละ ไม่มีวาสนาก็ไม่ได้ฟังอย่างว่า ที่จดจารึกมานี้มันก็เป็นร่องเป็นรอยเป็นทางไป อย่างนี้ อย่างนี้ ธรรมนี้จะเป็นพื้นอยู่ตรงนี้จะความจริง เป็นพื้นเหมือนท้องฟ้ามหาสมุทร แต่ที่เราไปจดจารึกออกมาแล้วก็ไปเป็นทางเป็นทางออกมาเป็นช่องนั้นช่วงนี้ ได้มาเป็นทาง เป็นทางนิด ๆ หน่อย ๆ มาว่า ๘๔,๐๐๐ พระธรรมชั้นนี้ได้มานิด ๆ เท่านั้นแหละอย่างที่ว่าพ่อแม่ครูอาจารย์มันท่านพูดเราได้มาแต่ในประวัติของท่านนั้นแ่นะ นั่นละ ท่านไม่รู้ท่านพูดได้ยังไง

ท่านบอกว่าธรรมะที่มากในพระบาลีนี้ เท่ากับน้ำในตุ่มในไหเท่านั้น คือไม่มาก น้ำในตุ่มในไห แต่ธรรมะที่ไม่ได้มากในคัมภีร์นี้เท่ากับท้องฟ้ามหาสมุทร นั่น ฟังสิ ก็เหมือนยังกับพื้นนี้แหละ เป็นความจริงทั้งหมด พื้นนี้ แต่ที่เราไปจดจารึกเอา เราก้ไปเป็นทางเป็นทางไป เป็นช่องเป็นทางไป ได้มาแต่นั้นก็หามาพูด ก็รู้ตัวรู้หลักนักปราชญ์ไปเสียความฉลาดอย่างนั้น กิเลสตัวเดียวก็ไม่ถลอกปอกเปิก ความรู้ที่จดจำมาเฉย ๆ ไม่สนใจปฏิบัติตาม

ความรู้ของพระพุทธเจ้าท่านปฏิบัตินี่นะ ความรู้ของสาวกท่านปฏิบัติท่านได้มาก จากภาคปฏิบัติ ไม่ได้ได้มาจากภาคความจำเฉยๆ เรายังรู้สึกทำให้วิตกวิจารณ์ถึง เรื่องที่ อย่างทุกวันนี้มันมีเสียงนี่นะ อยากให้อัดเสียงพระพุทธเจ้ามาฟังนะ ท่านสอน โลกท่านสอนยังงี้ นั่น ! แล้วไม่ได้เหมือนใครทั้งนั้นในโลกนี้กระเทือนทั่วแดนโลกธาตุ คิดดูตั้งแต่ท่านเทศน์ธัมมจักกัปปวัตตนสูตรแก่เบญจวัคคีย์ทั้งห้ายังงี้ ยัง “สงฺกมฺปิ สมฺปกมฺปิ สมฺปเวธึ” นี่หมายถึงสะเทือนสะท้านไปนูน “อญฺจ ทสฺสทฺสฺสี โลกธาตฺ” หมิ่นโลกธาตุ กระเทือนไปหมดเลย แล้วก็อะไรเราลืมเสียแล้ว ถ้าไปพูดย่อๆ อย่างนี้มัน ก็ไม่ทัน

“อญฺจ ทสฺสทฺสฺสี โลกธาตฺ สงฺกมฺปิ สมฺปกมฺปิ สมฺปเวธึ, อปฺปมาโณ จ โอปา โร โอปาสฺส โลเก ปาตฺตโรหิสฺส” นี้ ! ท่านว่า เสียงพระพุทธเจ้านั้นสะเทือนสะท้านไปทั่ว แดนโลกธาตุ หมิ่นโลกธาตุ ฟังซินะ! “ทสฺสทฺสฺสี โลกธาตฺ” นะ หมิ่นโลกธาตุ เสียง กังวานไปหมดเลย สนั่นหวั่นไหว พอพระพุทธเจ้าอุบัติขึ้น พระธรรมจักรขึ้นพร้อมกัน เป็นปฐมเทศนา ทำทนายเบญจวัคคีย์ทั้งห้า ธรรมะนี้เราไม่ได้มาเทศน์เฉย ๆ นะ นั่น ! พูดว่าอย่างนั้น ท่านก็ทะยานท่านออกมาเลยเชียว ธรรมะเหล่านี้ที่เรามาสอนพวกท่าน ทั้งหลายเหล่านี้เราไม่ได้เอามาคว้าจากโน้นจากนี้มาเทศน์นี่นะ

อย่างที่เรารู้เมื่อสองสามวันนั้น “ญาณญฺจ ปน เม ทสฺสนํ อุตฺปาติ” ญาณ ความรู้แจ้งเห็นจริงนั้นนะได้เป็นสมบัติของเราโดยสมบูรณ์แล้ว ว่ายังงั้น จะว่ายังงั้น “อกุปฺปา เม วิมุตฺติ” “ความหลุดพ้นของเราไม่มีการกำเรบอีกแล้ว” ที่ว่าเราหลุดพ้น แล้วจะกลับมาตายกองกันในวัฏสงสารนี้ไม่มีอีกแล้ว นี่เป็นสมบัติของเราแล้ว พูดง่าย ๆ ว่ายังงั้นนะ “อยมฺนฺตฺติมา ชาตี” ชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายของเรา เราจะไม่เกิดตายกองกัน อยู่อีกแล้ว นี่เป็นสมบัติของเราเต็มภูมิแล้ว ประกาศให้เบญจวัคคีย์ทั้งห้าฟัง “นตฺถิทา นิ ปฺนพฺภโว” เราจะไม่เกิดอีกแล้ว นั่น ! นี่เป็นสมบัติของเราอย่างสมบูรณ์แล้ว

ธรรมในสี่บทสี่บาทนี้แหละเป็นสมบัติของพระพุทธเจ้าอย่างสมบูรณ์ แล้วนำมา ทำทนายเบญจวัคคีย์ทั้งห้า ท่านทั้งหลายจะไปด้วยเราหรือไม่ หรือจะตายกองกันอย่างนี้ หรือ มันเป็นของดีหรือตายกองกัน ก่อนจะตายมันเป็นทุกข์ขนาดไหน แสนสาหัส ขนาดไหน ยังอยากตายกองกันอย่างนี้หรือ นั่น ! ท่านพูดทำทนายเบญจวัคคีย์ทั้งห้า ไม่ ใช่ว่าพูดเฉยๆ เอาพยานมาพูดด้วย พยานของพระพุทธเจ้าก็พระอัญญาโกณฑัญญะนั่นแหละ “อายสฺมโต โทณฺทญฺญสฺส วิรัชฺช วิตมฺลํ ธมฺมจกฺขุ อุตฺปาติ” นี้แหละพยานของ พระพุทธเจ้า นี้ได้แสดงธรรมว่ามีผลขึ้นมาแล้ว

“ยงฺกิลฺลิจิ สมฺมทฺธมฺมํ สพฺพพฺพตํ นิโรธธมฺมํ” พระอัญญาโกณฑัญญะ ได้รู้ได้เห็นธรรม อันปราศจากมลทินทั้งหลายแล้ว ด้วยอุทานว่า สิ่งใดก็ตามเกิดมาในโลกนี้หาความแน่นอนไม่ได้ จิบหายกันหมด เกิดเท่าไร ตายเท่านั้น หากความแน่นอนไม่ได้ เอายึดถือมันไม่ได้ นี่เป็นพยานแล้ว จากนั้นก็ทรงเปล่งอุทานในวาระสุดท้ายว่า “อญฺญาสิ วต โภ โภณฺทฺธฺโย อญฺญาสิ วต โภ โภณฺทฺธฺโย” พระอัญญาโกณฑัญญะ ผู้เจริญได้รู้แล้วหนอ ได้รู้แล้วหนอ นั่น เป็นพยาน เป็นพยานของพระพุทธเจ้า

พวกเรานั้นมันมีแต่เสื่อกับหมอนเป็นพยาน มันพวกบ้า แฮ่ ! ว่าอะไรก็ไม่ถนัดใจเท่าว่าพวกบ้า ว่างั้นนะ ฮู้ย ! ถึงใจนะ แล้วยังจะว่าอีก นอกจากชี้ก็ยกก็ไม่ว่ามันอย่างนั้น พระพุทธเจ้ากับพวกเรานะ ต่างกันขนาดนั้นนะ ฟังแต่ว่าพวกบ้า นี้ ! ว่างั้น พระพุทธเจ้าเป็นคนเช่นไร ถึงได้มาว่าพวกเรานี้ พวกบ้านี้ว่าก็เราตัวเท่าหนูนี้ยังอยากจะว่าพวกบ้านี้อีก แต่ไม่ว่าละ พระพุทธเจ้าว่าต่างหากนะ ไม่ใช่พวกเราว่านะ ไม่ใช่หลวงตาบิวว่านะ

พวกบ้า พวกตายไม่เกิด พวกเกิดไม่เลิก พวกทุกข์ไม่เลิก กอดแต่กองทุกข์ เกิดในภพใดชาติใด กอดแต่กองทุกข์ไม่เลิก ไม่แล้ว ไม่เบื่อ ไม่หน่าย ไม่อึด ไม่พอ คือพวกเรานี้แหละ พวกตายกองกันไม่อึด ไม่พอ เพราะยังงั้น ท่านถึงว่า พวกบ้านี้ มันไม่เข็ดเป็นนี้ พวกนี้นะ พูดว่ายังงั้น

เมื่อวานนี้สู๊แซกทั้งวันเรา โห ! เข้าห้องขังทั้งวันเลย ไม่ได้ออกมานะ ออกมานี้ไม่ได้นะ เต็มหมดเลย อยู่ข้างในเขาก็ไปรำเอาข้างใน แหกหมด โอ้ย ! ไม่มีช่องดีเลย เมื่อวานนี้นะ เราไม่ออกมาข้างนอกเขาก็ไปรำข้างใน นู่น แหกหมดเลย เข้าใจไหม “รำ” หือ เขาไปตีเอาข้างในนั้น เรียกว่ารำ เขารำเนี่ย ทางภาษาอีสาน ตีเนี่ย เขาเรียกว่า “รำ” ก็คือให้มันน้ำหนักมากกว่าตี คำว่า “รำ” มีน้ำหนักมากกว่ากัน เขาไปรำเอาข้างใน แหกหมดเลย เมื่อวานนี้ โถ จนค้ำมิด ไล่เท่าไร แล้วไล่พวกนี้ลง แล้วไล่พวกนี้ลง แล้วพวกนี้ขึ้นมา แล้วไล่พวกนี้ลง พวกนี้ขึ้นมา พอดีเราก็กะหลก เมื่อวานนี้ เขารำเอาทั้งบ้านทั้งเมือง โถ พิลึกพิลั่น เมื่อวานนี้ เข็ด เราจึงไม่เป็นบ้า เราเข็ด แต่เขาจะมารำเราอีกนะ เราเข็ดแล้วเขาไม่สนใจอะไรกับเราเข็ดนะ เขาจะมารำอีกหละ ไร้ ๆ พิลึกจริง ๆ เมื่อวานนี้ ทั้งวันเลย ยัวเยี้ย ๆ เต็มเลย รถจอดอยู่ข้างนอกก็มี ข้างในก็มี เต็มไปหมด ออกมาไม่ได้ เมื่อวานนี้ออกมาข้างนอกไม่ได้ เข้าไปข้างในเขาก็หลังไหลเข้าไปหาข้างใน ทั้งวันแหละ เมื่อวานนี้ ทั้งวันตั้งแต่ฉันเสร็จแล้ว

วันนี้ไม่ได้พูดอะไรมากนักะ พูดมามากต่อมากแล้ว เหนื่อยแล้ว วันนี้ก็พูดแล้วถึงขั้นบ้าแล้ว ยังจะเอาอะไรอีก หือ วันนี้เทศน์ถึงขั้นบ้าแล้ว จะเอาอะไรอีก เมื่อวานนี้ก็พูด

เรื่องโกป่าให้พวกชาวกรุงเทพฯ ฟัง เขาไม่เคยได้ยิน โกป่า พอเขาขึ้นไปนั้น โกมันชั้น
 อีกรู้ที่อยู่ที่นี่ โอ๊ะ! โกอะไรมากมายมาชั้นอยู่ตามนี้ เขาว่ายังงั้น โกป่าหรือโกบ้านว่า พอ
 เขาว่ายังงั้นปึบ ทางนี้มันก็ชั้นรับกันปึบ ตั้งเดิมมันเป็นโกป่า เราว่ายังงั้นนะ คือนี่เป็นป่า
 พวกโกป่ามันเต็มอยู่ที่นี่แล้ว มาสร้างวัดนี้เขาก็อยู่ที่นี่เป็นโกป่า ครั้นต่อมามันก็คุ้นกับคน
 เชื่องกับคน พอคนให้อาหารการกิน ให้การอารักขา ไม่ทำลายเขา เขาก็เลยกลายเป็นโก
 บ้านไป วา่งั้น คือโกป่าแล้วก็มาเป็นโกบ้าน นอกจากโกบ้านแล้ว ยัวะเยี้ย ๆ เต็มศาลา ที่
 ไทหน ๆ ได้ ได้หมด ไม่มีคำว่ากลัวคน มันเลยกลายเป็นโกบ้านไป เราว่ายังงั้นนะ กัณฑ์
 ที่สาม กัณฑ์ที่สามลงถึงโกบ้าน

เพราะเขาไม่เคยได้ยิน เขาฟังเสียบ้าง ที่แรกเป็นโกป่า ครั้นต่อมาเป็นโกบ้าน
 เลยจากโกบ้านจะเป็นโกบ้า มันไม่กลัวคน นี่เรียกโกบ้าจะผิดอะไร เต็ม เห็นไหมนั้นนะ
 ยัวะเยี้ย ๆ อยู่นะ เต็มเลยนี่ มันไม่ได้สนใจกับคนมันสนุกสนาน พวกกระจ๊อน กระแต
 กระรอก พวกนก พวกสัตว์อยู่ในวัดนี้เป็นพวกสนุกสนานทั้งนั้นแหละ ไม่รู้จักกลัวคน
 หมาก็เป็นหมาพระด้วย ไม่สนใจกับพวกนี้เลยนะ เขาอยู่ด้วยกัน พวกหมาพวกโกนี่อยู่
 ด้วยกัน พอหมากินแล้ว โกก็มากินด้วย โกมารออยู่เวลาหมากินข้าว โกเขาจะรอเต็ม
 พอหมาออกไปปึบ เขาจะพืบเข้าเลย พวกโกบ้านนี่ พืบเข้ากิน มันสนุกสนานนี่แหละ

ธรรมอยู่ที่ไหนเป็นเห็น เห็นไหม ยังงั้นแหละ ธรรมอยู่ที่ไหน เย็นทั้งนั้นแหละ
 ธรรมพระพุทธเจ้าไปอยู่ที่ไหนเย็นหมด เพราะธรรมนี้ให้ความเสมอภาค ไม่มีใครสูง
 ใครต่ำไม่กดขี่บังคับใคร เสมอภาคเหมือนกันหมด สัพเพ สตฺตา ว่าสัตว์ทั้งหลายนี้ ที่
 เป็นเพื่อนทุกข์เกิดแก่เจ็บตายด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น ว่าเท่านี้ครอบหมดโลกธาตุเลย

วันนี้ให้พรละนะ แหม ! เทศน์มากนักจะเหนื่อย ให้พักสักหน่อยเถอะ ไม่วา
 ละ